

ARBEIDEREN

Nr. 2

11/2 - 24/2

1978

6. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUNDS 4. LANDSMØTE ER AVHOLDT

Kommunistisk Arbeiderforbund avholdt sitt 4'de landsmøte i dagene 3 - 5 februar. Foruten medlemmer var det tilstede gjester fra Kommunistisk Universitetslag, Sveriges Kommunistiske Arbeiderforbund og EPLF (Det Eritreiske Folkets Frigjøringsfront) i Norge. Disse framførte hilsninger til landsmøtet. Vidre ble det mottatt skriftlige hilsninger fra den Palestinske Arbeiderunion (PWU) og kadrene i PFLP (Folkefronten for frigjøring av Palestina), samt fra EPLF's sentralkomite. (Hilsningene vil bli gjengitt i kommende nummer av drA). Et sentralt punkt på landsmøtets dagsorden utgjorde sentralkomiteens beretning for foregående landsmøteperiode. Etter å ha trukket opp hovedlinjene i de senere års politiske utvikling både i Norge og internasjonalt, behandlet beretningen K.A.'s arbeid og utvikling såvel i forbundets sentrale organer som i sin helhet. Ved å oppsummere positive og negative erfaringer som er gjort i den arbeidsperioden

K.A. nå har bak seg, ble beretningen et utgangspunkt for behandlingen av et annet punkt som kom til å stå i sentrum på dette landsmøtet: Det dreide seg om arbeidsplanen som ble lagt opp for å løse de oppgaver K.A. står overfor i tida som kommer.

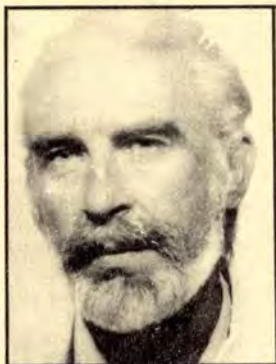
K.A.'s internasjonale arbeid er styrket. Som en svært positiv faktor i denne sammenhengen ble utviklingen i K.A.'s arbeid på det internasjonale området trukket fram. Den siste tids hendinger i den internasjonale klassekampen har i seg selv lagt betingelsene godt til rette på den måten at de gir konkrete bekræftelser på K.A.'s allmenne analyser og teorier. Beretningen framhevet særlig utviklingen i Midt-østen og på Afrikas horn, samt polemikken mellom APA og KKP som eksempler på dette. Selvsagt er det det politiske innholdet i denne utviklingen som har reist kjernespørsmåla i den verdensomspennende klassekampen. Slik har

også gjennomslagskraften i den proletariske internasjonals prinsipp blitt kraftig styrket. K.A. har derfor vært i stand til å markere seg med en stadig større politisk tyngde når vi har analysert og tatt standpunkt i saker av internasjonal politisk karakter. Så langt gir dette likevel bare halve sannheten om årsaken til K.A.'s sterke posisjon på dette feltet. Beretningen slo her klart fast at K.A.'s standpunkter ikke bunner i en fritt-svevende og teoretisk interesse for å analysere og kommentere internasjonale hendinger. Tvertom har våre analyser og teoretiske bidrag om internasjonale spørsmål, fått sin politiske tyngde gjennom etableringen av faste kontakter med frigjøringsbevegelser som i dag står midt oppe i kampen mot imperialismen. I så måte er hovedårsaken til den kommunistiske bevegelses framgangmer ikke at vi har evnet å lage "avanserte" eller "interessante" analyser eller teorier, men at vår linje er utviklet i politiske diskusjoner og

i praktisk solidaritet med såvel EPLF som de revolusjonære i den palestinske frigjøringsbevegelsen. Derfor var det desto gledeligere for landsmøtet å kunne fastslå at K.A.'s politiske styrke her er basert på en politisk og organisatorisk forpliktende holdning. Denne holdningen danner også det selvfølgeligste utgangspunktet for vår fulle støtte til den kamp Arbeidets Parti i Alibania har gått i spissen for mot siste utvekst på den moderne revisjonismen: den kinesiske ledelsens teori for klasse-samarbeid i verdensmåletokk, den såkalte "teorien om de tre verdener". APA har gjennom sin konsekvente politiske praksis vist at de nå utelukkende baserer seg på støtte fra den internasjonale arbeiderklasse. Som den eneste organisasjon i Norge som tar utgangspunkt i proletariatets særegne klasseinteresser er vi følgelig forpliktet til (også som den eneste) å fortsette støtten og informasjonen om APA's revolusjonære kamp.

Forts. s. 4

"AVVIS LO's REPRESENTANTSKAP"

Kjell Hovden

drA: I høst var det åpenbart at LO-ledelsen vurderte muligheten for å forsøke et kombinert forbundsvist oppgjør. Dette har de gått fort fra til fordel for et tradisjonelt kombinert fellesoppgjør. Hva er årsaken til dette? Hvorfor valgte LO-ledelsen ikke et forbundsvist kombinert oppgjør.

Iforbindelsen med LO's representantskap som vedtok kombinerte samordnede oppgjør har vi hatt ett intervju med Kjell Hovden. Kjell Hovden har i en årrekke vært tillitsmann ved Norgas. Han har tidligere vært medlem av NKP og har i de senere år vært faglig leder i KA. I intervjuet legger Hovden vekt på de lokale forhandlinger og kamper s beydning. Han peker på at den virkelige løsning for arbeiderklassen ligger i å forkaste og nedkjempe kapitalismen til fordel for sosialismen.

Kjell Hovden: Det var åpenbart faren for at hele oppgjøret skulle slå sprekker. Hvis de nominelle lønns-tilleggene hadde vært forskjellige kunne det bli murring i enkelte forbund. Et oppgjør med nei-flertall i et eller flere forbund ville kunne velte hele opplegget fra regjeringa og LO-ledelsen. Den sjansen kunne de ikke ta i en krise-

tid. LO-ledelsens snakk om dette fungerte som et taktisk trekk for å fange inn opposisjonen.

drA: Men med et nei-flertall i enkelte forbund kunne Riksmeglinsmannen bare tatt i bruk kopplingsbestemmelsene.

KH: Nei, det ville bli en for stor

politisk belastning i dag. Det er klart bedre å vedta et felles oppgjør på forhånd. Det å kople sammen forbund etterpå for å få fram et ja-flertall å ville naturlig nok gitt folk en oppfatning av manipulasjon og svindel.

drA: Er parolen med frie forbunds-
Forts. s. 5

KA/KUL:

AKSJONSUKE FOR DEN ERITREISKE HJELPEORGANISASJONEN (ERA)

13. - 18. FEBRUAR

ERITREISKE BØNDER INTENSIVERER KLASSEKAMPEN

DENNE ARTIKKELEN ER OVERSATT FRA "ERITREA IN STRUGGLE"
ET NYHETSBLAD FOR ERITREISKE STUDENTER I NORD-AMERIKA.

Kampen for nasjonal uavhengighet og folkets demokrati er på frammarsj i Eritrea. De frigjorte områdene blir omskapt og de demokratiske oppgavene blir løst. Den mest grunnleggende oppgaven som den nasjonal-demokratiske revolusjonen ledet av EPLF løser er oppfyllelsen av bondenes krav på jord. Dette betyr slutten på den halvfeydale utbyttingen. I dag har landsbygda i Eritrea blitt skueplassen for den voldsomste klassekamp – mellom den undertrykte bondebefolkningen på den ene siden og feydalherrene og visse deler av den rike bondebefolkningen (de som motsetter seg en jordreform) på den annen. Med EPLF som fortropp løser bonde-

uten jord. Noen av disse bondene var over 40 år med 8 eller flere barn, og det var også noen som døde uten at de noen gang hadde fått sin del av jorda.

De jordløse og fattige bondene har levd under elendige forhold. De kunne så vidt klare seg fra en innhøstingsperiode til den neste ved å selge sin arbeidskraft til jordherren og de rike bondene for 1/4–1/3 av produktet, eller å leve på sine gamle foreldre. Mange av dem skaffet seg til livets opphold ved å selge trekull eller de jobbet som underbetalte sesongarbeidere i byene eller på plantasjonene som er eid av kapitalistene.

Tanks erobret av EPLF i Keren.

massene klassemotsigelsene på en revolusjonær måte. Kampen blir utkjempet med en voldsomhet og fart som man ikke tidligere har vært vitne til. Feydalsamfunnet faller fra hverandre, rystet i sine grunnvoller av den mektige bondebevegelsen. Bondemassene som er organiserte og politisk bevisstgjorte tar makta og landet som egentlig tilhører dem, fra feydalherrene og de rike bondene. I løpet av denne utviklingen har bondene skaffet seg enorm, praktisk revolusjonær erfaring og deres klassebevissthet har økt voldsomt. For å vise hvordan den revolusjonære situasjonen er på landsbygda i Eritrea, skal vi ta for oss to typiske eksempler, det ene fra Azen og det andre fra Medri-Zen.

Azen

Landsbygda Azen kan stå som et skoleeksempel og gjenspeiler i et mikrokosmos den revolusjonære bølge og den kraftige jordreformbølgen som feier over landsbygda i Eritrea. Azen er en middels stor landsby nord for Asmara. Av de 1200 familiene i Azen er 75% fattigbønder uten jord, 20% mellombønder og de resterende 5% rike bønder og feydalherre. I Azen har jorda vært landsbygdas kollektive eiendom – det s.k. "diesa"-systemet – og landet er blitt fordelt på nytt hvert sjuende år. Men den periodiske omfordelinga av jorda har ikke funnet sted på lang tid. Ved å bruke sin politiske makt har feydalherrene og de rike bondene lenge motsatt seg dette. 38 år er gått siden jorda ble fordelt sist og i løpet av disse åra har feydalherrene og de rike bondene skaffet seg en masse jord (f.eks. jorda til de som ikke har vært i stand til å drive den sjølda de var for gamle eller fordi de manglet okser og landbruksredskaper, og jorda til de som emigrerte til byene).

Derfor har en stor del av den mest fruktbare jorda i realiteten blitt privateiendommen til feydalherrene og de rike bondene. Det overveldende flertallet av bondene og først og fremst de unge og nygifte, har blitt fattigfolk

Bondemassene i Azen har i de siste 38 år hele tida krevet nyfordeling av jorda. På det lokale plan er deres krav blitt avvist av en håndfull feydalherre og rike bønder som utøvet diktatorisk makt i landsbyene. Det var ikke annerledes på høyere plan heller. Bondene hadde bragt saken flere ganger inn for den etiopiske koloniregjeringa i Asmara. For at rettsvesenet i koloniene skulle ta seg av saka måtte bondene betale avgifter og bestikkelser selv om saka blei henlagt som uriktig. Koloniregjeringa vendte ikke bare det døde øret til bondenes krav, men holdt ved like deres elendighet ved å styrke stillinga til feydalherren og de rike bondene.

På samme tid grep bondene til vold for å ta tilbake landet. Eiendommene til feydalherrene og de rike bondene blei hele tiden angrepet. Åpne kamper brøt fra tid til annen ut mellom fattige og rike bønder. Bondemassene føler et dypt hat til koloniregjeringa og feydalherrene så vel som de rike bondene. "Vi opplevde aldri rettferdighet under den etiopiske okkupasjon. Ingen lyttet til oss tidligere. Vår kamp for å få delt jorda på nytt var forgjeves. Den etiopiske regjeringa hjalp aldri oss, men beskyttet de feydale herrene og de rike bondene og utnyttet vår slavetilstand", sa en bonde bittert.

Azen var i gjæring og moden for en revolusjonær omveltning. Svaret lå hos EPLF. EPLFs arbeid i Azen begynte sent i 1974 da de plasserte et team fra sin bevåpnede propagandaaavdeling der. Som et første skritt undersøkte kadrene fra EPLF sosiale og økonomiske forhold i Azen. I den faste overbevisning om at bare etter å ha organisert seg kunne bondemassene styrte regimet til de feydale herrene og føre den revolusjonære kampen videre, drev EPLF-kadrene

politisk propaganda og agitasjonsarbeid blant de landløse og fattige bondene. Slik la de grunnlaget for et antall celler i Bondeforbundet. Bondemassene var meget lydhøre overfor EPLFs politiske arbeid. Etter kort tid hadde cellene i Bondeforbundet utviklet seg til et sterkt maktorgan.

På massemøter ble spørsmålet om den politiske makten reist. Klassekampen ble skjerpet. Da tiden var moden og de nødvendige forberedelser var gjort for å knuse herredømmet til de feydale herrene og de rike bondene samlet hele landsbygda seg til et historisk møte for å avgjøre den politiske framtiden til Azen. I løpet av diskusjonen kom det fram to helt motsatte syn. Den overveldende majoritet av bondene, ledet av medlemmene av cellene, stemte for en overføring av makten fra de tyranniske høvdingene til en landsbyforsamling valgt med allmenn stemmerett. Feydalherrene og en del av de rike bondene ønsket å opprettholde situasjonen slik den hadde vært, men synet deres ble ikke god tatt av bondemassene og ble fordømt og forkastet. Kvinnene som tidligere aldri hadde deltatt i politiske møter og aldri hadde hatt politiske rettigheter, spilte en viktig rolle ved denne historiske begivenhet.

Forandringen representerte et kvalitativt sprang framover og hadde en dyptgripende betydning. Den skapte voldsom revolusjonær begeistring i Azen. Massene ville ikke stoppe med det som var gjort. De var rede til å gå videre. Da de hadde lært å kjenne den revolusjonære kampen og hadde fått makt, gikk de videre for å skaffe seg eiendomsrett til jorda. Det ble drevet intens agitasjon for jordreform. Spørsmålet om jordreform ble tatt opp og diskutert på møter hver eneste uke i landsbygda, på kveldsskolen der bondene lærte å skrive og samtidig fikk politisk utdannelse, og på massemøtene organisert av EPLF. Feydalherrene og de rike bondene ble reddet og utbrøt: "Kjære Gud, hva blir det neste!"

A member of the peoples militia, determined to drive the Ethiopian aggressors out of the fatherland and to defend the gains of the revolution.

En måned etter maktovertakelsen besluttet landsbygda, ledet av landsbyforsamlingen, å sette reformen ut i livet. Det ble valgt en Massenes Revolusjonskomité bestående av fattige bønder, bønder uten jord og mellombønder for å sette i verk jordreformen. Komitéen fordelte jorda på nytt, – og den ble nå delt likt mellom alle bondene. Kvinnene fikk samme del som mennene. Det fantes ikke lenger noen jordløse bønder. Eiendomsretten til jorda ble ført tilbake til de som brukte den. Slik vendte rettferdigheten tilbake til Azen. En folkemilitær er blitt dannet for å trygge massenes erobringer. De tidligere herskerne har ikke

noe annet valg enn å arbeide sjøl fordi folkets revolusjonære makt holdem i ørene. Folket i Azen har vunnet alt. Slik sa en bonde det: "Vi hadde ikke jord, vi var avhengige, vi levde under

elendige forhold. Nå når vi har fått jorda tilbake er vi lykkelige. Vi holder vår skjebne i våre hender."

Medri-Zen

På landsbygda i Etiopia er kirken et bolverk for reaksjonen. Som en institusjon for feydalisme og konservatisme har den vært en trofast alliert for etiopisk okkupasjon og kontroll i Eritrea. Som en stor jordeier har den utbyttet bondene.

Klosteret i Debre-Sina er et klassisk eksempel. Dette klosteret eide nesten all jorda i landsbygda Medri-Zen der det bodde 500 bondefamilier. Bondene i Medri-Zen arbeidet som klosterets leilendinger og betalte som avgift 2/3 av det de produserte. De ledende geistlige og leilendingene førte stadig en kamp om eiendomsretten til jorda. Leilendingene hevdet at jorda tilhørte dem og skulle være i landsbygdens kollektive eie. Når prestene mistet kontrollen over situasjonen, ba de koloniregjeringen om å gripe inn på deres side under påskudd av å "forsvare troen".

EPLF støttet målbevisst kravet til leilendingene. De førte en politisk og ideologisk kampanje. De oppfordret bondene til å reise seg mot de høye geistlige i klosteret og ta jorda. Det ble organisert celler av Bondeforbundet og videre en landsbyforsamling.

Under EPLFs korrekte ledelse intensiverte bondene sin kamp mot de ledende geistlige i klosteret. En åpen og kraftig agitasjon for jordreform fulgte. Leilendingene handlet raskt og erklærte at jorda var deres.

Situasjonen utløste en intens klassekamp som omfattet hele området. Klasseallianser ble dannet mellom ledelsen i Debre-Sina-klosteret, geistlige fra andre kirker og ELF på den ene siden, og mellom leilendingene, bondemassene fra landsbygda i nabolaget og EPLF på den andre siden. De ledende geistlige i klosteret og prestene fra kirkene i nabolaget forsøkte rasende å hisse opp massene mot EPLF. Klosteret tok i bruk skinnhellige knep for å skremme bondene. EPLF ble stemplet som en anti-religiøs organisasjon. Men dette var et gammelt trick som var dømt til å mislykkes. I virkeligheten var leilendingene så rasende at de truet med å brenne ned klosteret. I løpet av kampen allierte de fattige munkene seg med leilendingene og tok avstand fra knepene til de ledende geistlige. Som siste utvei appellerte de ledende geistlige i klosteret til ELF som svarte med å true med våpenbruk for å føre jorda tilbake til klosteret. ELF hadde gått inn for en umulig sak. Den møtte hardnakket og overveldende motstand fra massenes side. Leilendingene var bestemt på å fortsette kampen. Etter at de hadde organisert seg, fikk politisk skolering og fått praktisk revolusjonær erfaring, og framfor alt støttet og ledet av deres avantgarde, EPLF, holdt leilendingene fast ved jorda de hadde konfiskert fra klosteret. Etter at ELF's reaksjonære standpunkt var avslørt og hadde møtt notstand, ble organisasjonen tvunget til å slå retrett. Massene hadde

Forts. s. 3

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

LANGVARIG KAMP FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET

"Langvarig kamp for det kommunistiske parti" var hovedparolen for KAs 4. landsmøte som ble avviklet 3. 4. og 5. februar, og er også godt egnet til å sammenfatte landsmøtets vedtak og drøftinger.

For KA er parolen ikke bare uttrykk for at vi har kommet kort og har langt igjen i det partibyggende arbeidet. Den er direkte inspirert av den langvarige folkekrigs strategi. Dette betyr ikke at vi har tenkt å ta fatt på folkekrigen i det høyt industrialiserte og kapitalistiske utviklede Norge. Men det betyr at vi fra og med det 4. landsmøtet tar sikte på bevisst å anvende endel av hovedprinsippene i den langvarige folkekrigs strategi i kampen for å bygge arbeiderklassens kommunistiske parti her i landet. Det kreier seg først og fremst om å gå fram skritt for skritt og å konsolidere de baser vi vinner politisk og organisatorisk før vi går videre framover.

Alle som kjenner KAs politikk og virke, vil vite at vi i alt for stor grad har forsøkt å løse alle oppgaver på en gang, uten en virkelig plan for arbeidet, og resultatet har vært at det er uhyre få oppgaver vi har løst tilfredsstillende, og kadrene maser seg ut uten å merke synlige resultater av arbeidet. Ved ikke å konsolidere de spirer til baser vi har vunnet omkring i landet og ikke knytte dem skikkelig til forbundets sentrale apparat og arbeid, har vi mistet flere av dem like hurtig som vi har fått nye.

Gjennom flere år har KA hatt et i og for seg utmerket partibyggingsprogram, som bl. a. slår fast at forbundets rygggrad må bestå i celler av storindustrielle arbeidere. Det ligger ingen feil i dette programmet, men i at det ikke har vært oppfattet som en forholdsvis langsiktig oppgave. I stedet for i første omgang å konsentrere oss om å etablere forutsetningene for å kunne løse denne oppgaven, å bygge ut og konsolidere politisk og organisatorisk en revolusjonær kjerne som kvalitativt og kvantitativt er i stand til å henvende seg til arbeiderklassen med tilstrekkelig autoritet, har vi gått rett løs på den mer langsiktige oppgaven med for små og svake krefter til å oppnå noe nevneverdig.

I forhold til dette tok KAs 4. landsmøte et bevisst skritt tilbake for i neste omgang å bli i stand til å gå framover på en framgangsrik måte. Forbundets altoverskyggende oppgave blir i kommende landsmøteperiode å utvikle den røde Arbeideren som kollektivt propagandist, agitator og organisator. Den kollektive propaganda- og agitatorrollen består i at samtlige medlemmer i KA nå er forpliktet til å delta regelmessig i utformingen av avisa, først og fremst gjennom korrespondanse, og til å trekke flest mulig sympatisører med i dette. På denne måten tar vi også sikte på at samtlige medlemmer blir knyttet til det sentrale politiske arbeidet framfor å sitte isolert i hver sin lokale "gjørme", for på denne måten både å styrke forbundets samlede, sentrale slagkraft og for å utvikle det enkelte medlem.

Den kollektive organisatorrollen består i - ved siden av å konsentrere kreftene i et regelmessig og kontinuerlig arbeid - kraftig å øke utbredelsen av avisa, både når det gjelder abonnenter og løssalg, og systematisk å følge opp den økte utbredelsen med rekruttering til studiesirkler og politisk og praktisk arbeid i forbundets regi. Denne samlede kollektive rollen vil også være et instrument til å styrke kontakten mellom sentralkomiteen og lag og kontakter, og dermed til å fremme det bevisste valget av å bygge ut og konsolidere de eksisterende baser omkring i landet framfor stadig å opprette nye.

Når det gjelder den politiske konsolideringen som er nødvendig ut over det den røde Arbeiderens kollektive rolle kan bidra til, vil K.A. i kommende landsmøteperiode konsentrere seg om tre grunnleggende felter: politisk økonomi, klasseanalysen og arbeiderbevegelsens historie og erfaringer nasjonalt som internasjonalt, inkludert de siste erfaringer med kontrarevolusjonen i Kina og det uhyre viktige oppgjøret med "tre verden teorien". I den landsmøteperioden vi har bak oss, har de interne studiene vært preget av manglende planlegging ut fra forbundets behov for grunnleggende politisk konsolidering, noe som nå skal rettes opp. Eksternt vil K.A. markere seg først

og fremst på to felter: det faglig-politiske og den proletariske internasjonals felt. Når det gjelder det siste, har utviklinga ute i verden - spesielt i Afrikas horn, i Midt-østen og med Arbeidets Partis oppgjør med "tre verden teorien" - ført til at K.A. med sin konsekvente marxist-leninistiske analyse og linje er i ferd med å bli en integrert del av den internasjonale arbeiderklassens bevegelse som nå på ny vokser i revolusjonær styrke i kamp med imperialismen og revisjonismen. Det er en avgjørende viktig oppgave ytterligere å styrke båndene til den internasjonale revolusjonære bevegelsen og å gjøre denne gjeldende som en materiell kraft også i Norge, samtidig som vår ledende rolle i oppgjøret med alle nasjonal-sjåvinistiske tendenser og retninger i arbeiderbevegelsen her i landet må styrkes ytterligere.

På det faglig-politiske området må K.A. fortsette sin konsekvente propaganda mot det korporativistiske klasse samarbeidet og for arbeidernes selvstendige organisering under ledelsen av en kommunistiske politikk i den økonomiske kampen. Vi må spesielt forsøke å virke ledende for de tendensene som er til stede til en faglig-politisk opposisjon som går på tvers av både det åpent reformistiske sosialdemokratiet og den militante småborgerlige nasjonalismen.

På det siste området er det langsiktige perspektivet klart og tydelig for alle. Det dreier seg her samtidig om å gi Kommunistisk Arbeiderforbund en landsomfattende basis i storindustriens proletariat. K.A.s strategiske arbeid består i å bygge arbeiderklassens kommunistiske parti i Norge, men vi vil aldri komme til å proklamere dette partiet før arbeiderklassen selv vet at det er dens eget parti. Når det gjelder denne strategiske målsettingen, er imidlertid ikke dagens K.A. aleine om ansvaret. Alle klassebevisste arbeidere som vet at denne målsettingen må oppfylles for at kapitalismen skal kunne styrtes, har plikt til å ta direkte del i dette arbeidet.

ERITREA... fra forrige side.

de vunnet en stor seier.

Jordreformbevegelsen på landsbygda i Etiopia er dyptpløyende. "Jorda til den som bruker den" er ikke det endelige mål, men et midlertidig skritt mot en korrekt løsning på agrarspørsmålet. I en kampanje for å skaffe en endelig løsning på jordspørsmålet har bondene i noen landsbyer slått inn på den kooperative veien ved å slå sammen jorda og landbruksredskapene. Jorda som blir dyrket kooperativt viser seg å være bedre både kvalitativt og kvantitativt enn jorda som ble dyrket indi-

viduelt. Resultatet var at den kooperative eiendom var overlegen både når det gjaldt produksjonen og når det gjaldt å skape nye sosiale bånd mellom bondene. Dette demonstrerte i praksis for bondene nødvendigheten av å opprette kooperativer over hele landet.

Sett under ett er den sosiale om-danning av landsbygda dyptgripende. Den nye sosiale struktur erstatter den gamle på alle områder. Hver side av det føydale samfunn blir ødelagt. Den tilbakeleggende føydale kulturen blir angrepet. Slike føydale skikker som betaling til kirken for begravelsseremonier, barne-ekteskap og arrangerte ekteskap ut-

en kvinnens samtykke har blitt bannlyst.

Den anti-føydale kampen som for tiden pågår på landsbygda i Eritrea er intet annet enn EPLFs nasjonale, revolusjonære og demokratiske program satt ut i praksis. Den representerer i et nøtteskall EPLFs konkrete mål på landsbygda - å fullstendig utrydde det økonomiske, politiske og kulturelle hegemoniet til jordherrene og de rike bondene som alltid har vært støtter for imperialismen og kolonialisme. Den har til hensikt å bygge et nytt samfunn på bakgrunn av interesse til landarbeiderne, de fattige, de jordløse og middelbondene og nomadene.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Postboks 1886
Jarlesletta
7001 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Solli 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7001 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

Hilsninger og resolusjoner fra landsmøtet

Yemane Haile fra EPLF i Norge hilser KA's 4. landsmøte

HILSNING FRA KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUNDS 4. LANDSMØTE
TIL ARBEIDETS PARTI I ALBANIA

Oslo, 5. februar 1978

Sentralkomiteen i Arbeidets Parti.

Kamerater!

Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte 3.-5. februar 1978 sender dere sine varmeste revolusjonære hilsener.

Arbeidets Parti i Albania under ledelse av kamerat Enver Hoxha har i en årrekke vært en inspirasjon for kommunister over hele verden. Det albanske folkets kamp mot fascisme og reaksjon har vært seierrik og beundringsverdig.

APAs kamp mot revisjonismen og sosialimperialismen var en direkte inspirasjonskilde da den kommunistiske bevegelsen i Norge vokste fram, og i dag utgjør Arbeidets Parti i Albania sin kamp mot "tre-verden-teorien" et nytt høydepunkt i den internasjonale kampen mot revisjonismen.

Det sosialistiske Albania er i dag den internasjonale arbeiderklassens viktigste støttepunkt. Kommunister i alle land vil gå i spissen for å forsvare denne erobringen i den internasjonale klassekampen.

Med ønske om et varig kampefellesskap mellom kommunistene i Albania og Norge.

Proletarer i alle land, foren dere!

RESOLUSJON OM VÅRENS TARIFFOPPGJØR

Vedtatt på Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte 3.-5. februar 1978

Kapitalismen er på ny inne i en krise, og nå som tidligere søkes belastningen skjivet over på arbeiderne. Et av krisas kjennetegn er kapitalens behov for sanering av svake bedrifter. Følgen er at de kapitalistiske bedriftene beholder og styrker sin posisjon. Denne saneringen betyr rasjonalisering og økt utbytting ved siden av økende arbeidsløshet.

Denne utviklingen viser til fulle at det bestående samfunnssystem, kapitalismen, står i skarp motstrid til arbeidernes elementære interesser og behov. Disse interesser og behov kan verken garanteres og ivaretas av en arbeiderparti-regjering eller en annen borgerlig regjering. Under krisen er det selve det kapitalistiske samfunn som viser seg som uholdbart og som skaperen av arbeiderklassens situasjon. Derfor må arbeiderklassen styrte kapitalismen gjennom en sosialistisk revolusjon, og opprette sin egen politiske og økonomiske statsmakt.

Arbeiderparti-regjeringen har selv vist hvor umulig det er å rette opp kapitalismen innenfra. Tidligere forsøkte sosialdemokratene å dempe og hindre krisen gjennom ulike støttetiltak til bedrifter, en politikk som i lengden var dømt til å mislykkes og som regjeringen nå er ferd med å forlate. Støtte gis nå bare til de mest sentrale og viktige bedrifter i det norske samfunn.

Imidlertid søker LO-apparatet og DNA å støtte opp om kapitalismen gjennom en storstilt propaganda-offensiv mot arbeidernes lønnsnedgang og lønnsøkning i det hele tatt. LO, DNA og NAF kommer med samstemte uttalelser om at industrien har vanskeligheter, at arbeiderne må vise moderasjon i vårens tariffoppgjør, osv. Fra enkelte hevdes det at bare lavtlønsgruppene kan få reallønnsøkning, mens finansminister Kleppe og NAF mener at ingen grupper arbeidere bør få økning i reallønna. Samtidig står regjeringen fast på inntektsmålsettingen for landbruket som gir bondene kraftig forhøyet realinntekt framover. Alt tyder her på at borgerskapet satser på å få småborgerskapet med bondene i spissen med i en politisk og økonomisk front mot arbeiderklassen.

Samtidig forsøker LO/DNA å rette oppmerksomheten mot lavtlønsgruppens situasjon for å splitte og forvirre arbeiderne og dermed forhindre en offensiv for generell reallønnsøkning fra hele arbeiderklassen.

Fra LOs side er det sagt at det er viktig at alle arbeidere oppnår et nominelt tillegg slik at en ikke mister kontrollen med lønnsnedgangen. LO-ledelsen er her redd for at arbeiderne skal miste siste rest av tillit til såvel tariff-forhandlinger som til LO-ledelsen selv - en tillit LO-ledelsen er avhengig av for å kunne kontrollere tariffoppgjøret. LO-ledelsen ønsker å begrense betydningen av de lokale forhandlingene slik at de selv kan kontrollere arbeidernes lønninger til kapitalens beste. LO-ledelsen viser dermed at den har forstått at nettopp gjennom de lokale forhandlingene har arbeiderne muligheten for lønnsøkning. Siden krigen har halvparten av lønnsøkningen vært oppnådd via lønnsnedgang, og de siste åra er omlag 70% av lønnsøkningen oppnådd gjennom lokale forhandlinger og kamper.

I dag tilfredsstiller de samordnede kombinerte oppgjør kapitalens behov, ved at de gir LO-ledelsen maksimal mulighet til sentraldirigering og kontroll. Dette forhindrer ikke at også forbundsvise oppgjør vil kunne anvendes til f.eks. å oppnå mer differensierte nominelle tillegg, mens resultatet i begge tilfelle skal være reallønnsnedslag.

Kommunistisk Arbeiderforbund går likevel inn for forbundsvise oppgjør, fordi disse - tross kopplingsbestemmelser og andre tiltak - gir arbeiderne en viss mulighet til å virke inn på tariffoppgjøret. Kampen for forbundsvise oppgjør må imidlertid ikke gjøres til en strategi i den faglige virksomheten. Arbeiderklassens mulighet til å oppnå reallønnsøkning ligger i dag i de lokale forhandlinger og kamp på det lokale plan. Grunnlaget for at dette skal føre fram, er at arbeiderne selv beholder initiativet og kontrollen over forhandlingene, og setter det faglige apparatet tilside i tilfelle av aksjoner. Valg av egen streikekomite er sentralt i denne forbindelse, og grundige forberedelser nødvendig. De seinere års streikekamper viser at det er nødvendig å organisere streiken ut fra vissheten om at den vil være ulovlig i dagens samfunn. Om en tar i bruk erfaringene fra de siste års streikekamper og Strassburger-tesene, samt oppnår aktiv solidaritet og støtte fra arbeiderklassen forøvrig, har en slik streikekamp alle muligheter til å vinne fram.

Nei til reallønnsnedslag og arbeidsløshet!

Bryt med sosialdemokratiet!

Tvers gjennom lov til seier!

Bare sosialismen kan tilfredsstille arbeidernes behov!

KA's 4. LANDSMØTE... Fra første side.

Negative erfaringer og arbeidet framover.

Det var særlig på det organisatoriske området at landsmøteberetningen kunne konstatere svakheter og mangler ved K.A's arbeid i forrige periode. Disse svakheter får selvsagt politiske konsekvenser såvel i vår eksterne som interne virksomhet. På det 3'de landsmøtet i 1975 ble det vedtatt å gjennomføre en spesialisering innen forbundet ved å sette ut i livet bolsjeviseringsprogrammet. Selv om dette programmet har hatt sine positive virkninger, så er det etter hvert blitt klart at denne spesialiseringen har fått en uheldig slagside som har gått direkte på bekostning av den sentralistiske og enhetlige ledelsen av forbundet. Snarere har spesialiseringen tendert mot å skape lite oversikt i det organisatoriske og politiske arbeidet. Skal en slik spesialisering fungere etter sin hensikt forutsetter den ett ansvarlig organ som fungerer kontinuerlig og som samler og målretter organisasjonens arbeid. Beretningen fastslo at det for såvidt ikke var mye i veien med forbundets program for å bygge ut det kommunistiske forbundet. Likevel har vi fortsatt å konkretisere programmet i form av en mer detaljert oppdeling og prioritering av underetapper og nære målsettinger. Hadde vi gjort dette, ville vi også lettere kunnet samle kreftene i et bevisst arbeid for å gjennomføre hver enkelt etappe en for en. Isteden har vi uten en slik kelig og sentral plan forsøkt å løse

alt på en gang, noe som har ført til en svekkelse av vår utadrettede politiske slagkraft. Det var disse svakheterne K.A's landsmøte nå for alvor tok kampen opp mot gjennom å vedta en arbeidsplan for den kommende arbeidsperioden. Ved å gjøre dette la landsmøtet grunnlaget for at forbundet kan ta et stort skritt framover i det arbeidet vi nå har foran oss. Først og fremst ved å innse at K.A. ennå bare befinner seg i en fase der oppgaven er å bygge ut, konsolidere og styrke kjernen i den partibyggende organisasjonen. Derfor ble det nå lagt opp en konkret plan med klare og mer begrensede målsettinger for den nærmeste framtid. I denne planen er det i første rekke avgjørende å samle kreftene omkring styrkingen og utbyggingen av forbundets avis, den røde Arbeideren. Dette før å gjøre avisa til den kollektive propagandist, agitator og organisator som den bør og skal være. Dette utgjør nå K.A.'s nærmeste og viktigste oppgave. Landsmøtet kunne forøvrig bekrefte at forutsetningen for å danne det kommunistiske partiet må være at forbundet har fått en landsomfattende basis og ryggrad i den storindustrielle arbeiderklassen. Dette er vårt langsiktige mål og det uavhengig av hvor lang tid det vil ta for oss å nå fram dit.

Endringer i prinsippprogrammet.

Prinsippprogrammet ble revidert i

samsvar med utviklingen av klassekampen i Norge og internasjonalt. I det nye programmet slås det klart fast at KA må avsløre de småborgerlige og borgerlige revisjonistene i SV, NKP og AKP. Dette med henblikk på å rydde vegen for det endelige revolusjonære oppgjøret med DNA's sosialdemokratiske hegemoni i arbeiderklassen. Selvsagt betyr ikke dette at vi går inn for å legge ned våpnene eller føre en mild tone overfor DNA. Tvertimot innebærer dette en konstatering av at SV, NKP og AKP utgjør taktiske fiender for kommunistene mens DNA er den strategiske hovedmotstanderen.

Internasjonalt var det selvsagt den borgerlige kontrarevolusjonen i Kina og dens konsekvenser som måtte medføre endringer i programmet. Det ble slått fast at tapet av den kinesiske statsmakt var et alvorlig slag mot verdens arbeiderklasse. Revisjonismens seier i det statsbærende KKP betyr at det nå er borgerkapets interesser som styrer samfunnsutviklingen. I denne sammenheng blir også Kinas utenrikspolitikk berørt. Programmet hevder at mens denne politikken tidligere tok sikte på å splitte imperialismaktenes for slik å styrke proletariatets posisjoner, er den i dag i ly av "teorien om de tre verdener" blitt forvandlet til en klassesamarbeidslinje i verdensmålsette såvel som i de enkelte land. Prinsippprogrammet konstatere videre at som en konsekvens av dette er i dag Arbeidets Parti i Albania verdens viktigste statsbærende kommunistiske parti. Det er derfor en plikt for kommunister i alle land sammen med Arbeidets Parti å styrke den

revolusjonære enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelse. Dette må skje i resolutt kamp mot den moderne revisjonismen som rår grunnen i Moskva såvel som i Peking. Forøvrig foretok landsmøtet en annen viktig endring av programmet. Det galdt et oppgjør med en revisjonistisk tendens som tidligere kom til uttrykk i en feilaktig formulering om at hovedmotsigelsen går mellom imperialismen og de undertrykte folk. Forandringen her innebærer at programmet nå slår fast at under imperialismen må alle motsigelser i og mellom eksisterende samfunns-systemer vurderes i lys av den grunnleggende motsigelsen mellom arbeid og kapital. I verdensmålsette kommer den til uttrykk i hovedmotsigelsen mellom proletariat og borgerskap og mellom den sosialistiske og den kapitalistiske leir.

Resolusjoner, hilsninger og valg.

Landsmøtet vedtok resolusjoner om "tre-verden-teorien", Midt-Østen og Palestina, og om tariffoppgjøret. Alle disse er trykt i dette nr. av drA. Videre vedtok landsmøtet hilsninger til sentralkomiteen i Arbeidets Parti og i EPLF, samt en støtteerklæring til de streikende Block Watne-arbeiderne. De blir offentliggjort i dette og kommende nr. av drA. Til slutt skal nevnes at Harald Berntsen ble gjenvalgt som formann i sentralkomiteen. Denne konstituerte seg med et arbeidsutvalg som foruten Harald Berntsen består av følgende medlemmer: Sverre Østby, Stein Hoftvedt, Hans Klægstad og Kjell Hovden.

RESOLUSJON OM PALESTINA-SPØRSMÅLET OG SITUASJONEN I MIDT-ØSTEN

Vedtatt på Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte 3.-5. februar 1978

Verdenssituasjonen er i dag kjennetegnet av innbitt kamp mellom de to supermaktene USA og Sovjet om verdensherredømmet. Denne rivaliseringen mellom supermaktene om hegemoni preger også den politiske situasjon i Midt-Østen. Mens den sovjetiske sosialimperialismen i begynnelsen av 70-åra var på offensiven i Midt-Østen, har USA-imperialismen i stadig større grad overtatt Sovjets rolle. Sovjet har i løpet av de seinere år mistet fotfeste i en rekke arabiske regimer, bl.a. Egypt og Syria. Der Sovjet har mistet fotfestet, har USA rykket inn. USA har i tillegg til dette styrket sine forbindelser med reaksjonære regimer som Jordan, Iran og Saudi-Arabia, regimer som i en årrekke har vært dets faste allierte. En må slå fast at USA-imperialismen er på frammarsj i Midt-Østen og den ledende imperialistiske makt i området.

Grunnen til USAs iherdige forsøk på å bedre forbindelsene med de reaksjonære arabiske regimer må bl.a. ses i lys av USAs behov for den olje som disse land produserer. Det viktigste er imidlertid at USA i disse regimer ser en garanti for at status quo bevares, en garanti for at ikke nye sosialistiske baser dukker opp på den arabiske halvøya. USAs trofaste allierte gjennom alle år, sioniststaten Israel, kan ikke lenger i samme grad ivareta USAs interesser. Fro å styrke sin posisjon gjennom flere støttespillere har USA økt sin satsing på styrkingen av de arabiske reaksjon. De reaksjonære arabiske regimer har stått fram som mulige alliansepartnere for USA, da de klassemessig har felles interesser med USA og staten Israel. Det sionistiske og det arabiske borgerskap har felles interesser av å knuse den kampen arbeiderklassen og de fattige massene i området fører for sosial frigjøring. På denne måten oppsto alliansen mellom reaksjonære arabiske regimer, USA-imperialismen og staten Israel.

Det er i denne sammenheng en må se den kampen det palestinske folket fører for nasjonal og sosial frigjøring.

De palestinske revolusjonære har opp gjennom historien fått erfare at skal revolusjonen føres fram til endelig seier, må kampen ikke begrenses til hovedfienden, staten Israel, men også rettes mot dens allierte, den arabiske reaksjon og verdensimperialismen, med USA og Sovjet i spissen.

I dag presser de to supermaktene på for å få til en fredsavtale i Midt-Østen, en imperialistisk fred som kan sikre imperialismens interesser og kvele den klassekamp som pågår i området. Imperialismen, anført av de to supermaktene, og den arabiske reaksjon ivrer sterkt etter å opprette et "Mini-Palestina" på vestbredden av Jordan-elva og i Gaza-stripen, gjennom Geneve-forhandlinger eller på andre måter. Innen den palestinske frigjøringsbevegelsen er det også krefter som går inn for en slik løsning. Bakgrunnen for dette må ses i PLO-ledelsens borgerlige og småborgerlige klassekarakter, som har ført til nære forbindelser med Sovjet og en rekke reaksjonære arabiske regimer. Men innen palestinerne rekkes fins det også revolusjonære som går mot en imperialistisk fredsavtale. Kommunistisk Arbeiderforbund vil i denne situasjonen uttrykke sin støtte til den politiske linje som avviser imperialistiske løsninger og sier Nei til Geneve-forhandlinger, Nei til Mini-Palestina, og er for frigjøring av hele Palestina. Det organisatoriske uttrykket for denne linja er Nei-fronten der PFLP er den ledende kraften.

I den siste tida er den revolusjonære linja innen PLO blitt styrket. De revolusjonære har i kjølvannet av Sadats Israel-reise styrket sine posisjoner. Ved å benytte revolusjonær taktikk har PFLP presset PLO-ledelsen til å godta et 6-punktsprogram som, hvis det følges opp, kan legge grunnlaget for en revolusjonær enhet i PLO.

I denne situasjon må de palestinske revolusjonære på en klar måte tvinge vaklende elementer over på sin side. Men samtidig må de avsløre de imperialistiske maktene og arabiske regimer som av opportunistiske grunner støtter den revolusjonære linja. Spesielt kreves årvåkenhet overfor den sovjetiske sosialimperialismens ulike manøvreringer.

Bare ved å stole på egne krefter og basere seg på den langvarige folkekrigens strategi kan den palestinske og arabiske revolusjonen vinne fram.

Yngve Wallin fra Sveriges Kommunistiska Arbetarförbund taler under landsmøtet.

RESOLUSJON OM "TRE-VERDEN-TEORIEN" OG KOMMUNISTENES OPPGAVER

Vedtatt på Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte 3.-5. februar 1978

Etter kamerat Mao Tsetungs død og den etterfølgende skjerpede klassekampen i Kina, seiret den borgerlige fløyen i Kinas Kommunistiske Parti under ledelse av Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping. Den borgerlige konsolideringen i stat og parti har ikke bare ført til utviklingen av en statskapitalistisk økonomi, men også en systematisk borgerlig utenriks-politikk.

En bred, prinsipiell begrunnelse for denne politikken ble lagt fram i "Folkets Dagblad" 1. november 1977 under tittelen "Formann Maos teori om å skille mellom tre verdener er et viktig bidrag til marxismen-leninismen".

Den politikken som her ble lagt fram er en politikk for classesamarbeid både internasjonal og i hvert enkelt land. Ikke bare fornektes og forkludres den internasjonale klassekampen mellom proletariat og borgerskap, men arbeiderklassen i de fleste imperialistiske land blir henvist til å slutte opp om "sitt" borgerskap i den kommende imperialistiske omfordelingskrigen.

Perspektivet å forvandle den imperialistiske krigen til en borgerkrig etter klasselinjer - en proletarisk-sosialistisk revolusjon - er like grundig forrådt som det ble av den 2. Internasjonale med det tyske sosialdemokratiet i spissen ved utbruddet av 1. verdenskrig.

For Kina inngår denne teorien i en politikk for å sikre allierte for sine borgerlige interesser. I de imperialistiske land blir politikken grepet begjærlig av borgerlige og småborgerlige retninger med interesse av sterkere nasjonalstater, og i de imperialistiske undertrykte land passer politikken som hånd i hanske for de ledere som har interesse av å begrense perspektivet for de nasjonale frigjøringskriger til den rent borgerlige horisont.

Hua-regimets presisering av sin politikk kom som et direkte svar på motstand fra Arbeidets Parti i Albania mot "tre-verden-teorien".

APAs motstand har fått en rekke konsekvenser for KKP's søsterpartier i flere land. APAs prinsippfaste linje har fått flere partier, bl.a. i Spania, Italia, Portugal, Hellas og Tyskland, til å ta åpent avstand fra den kinesiske politikken. AKP i Norge gjenstår som KKP's største søsterparti i den imperialistiske verden.

Motstanden mot Kinas borgerlige linje blant nevnte partier og andre gjør det helt nødvendig med en nærmere kontakt med disse med sikte på å ta opp en internasjonal kamp for en kommunistisk verdensbevegelse. Selv om vi hilser motstanden mot Hua-regimet og oppslutningen om APAs revolusjonære linje velkommen, vil vi ikke legge skjul på at det fremdeles er langt igjen før alle disse partiene har brutt med sin småborgerlige fortid. Arbeiderklassens interesser er bare tjent med at kommunistene utnytter den nåværende situasjonen til å presse fram et internasjonalt oppgjør med opportunisten i de revolusjonære rekkene.

I Norge må KA intensivere kampen mot AKP og konfrontere dette partiets medlemmer med konsekvensene av støtte til KKP's borgerlige politikk, og hvilke konsekvenser det nødvendigvis må få å støtte Arbeidets Parti i Albania.

Denne kampen må gjennomføres planmessig og pågående, og må gå sammen med en ytterligere klargjøring av KAs politikk på en rekke punkter.

Arbeiderklassen har ikke noe fedreland - arbeidere i alle land, foren dere!

SK-medlem Hans Klægstad på talestolen

"AVVIS LO's REPRESENTANTSKAP"...Fra første side.

viser oppgjør umulig å gjennomføre?

Kjell H: På det nærmeste, et fritt forbundsvist er jo meningsløst i forhold til hvor langt korporativiseringa er kommet. Et forbundsvist oppgjør kunne nettopp ikke i dag være fritt. Men ville i det minste blitt som de har vært i seinere tid - lagt innenfor en rammen som LO og NAF på forhånd har satt. Men som sagt; selv et forbundsvist oppgjør av denne type vil kunne skape vanskeligheter for LO/DNA og de vil i det lengste motarbeide dette.

dra: Så det som står tilbake av muligheter for arbeidsfolk ligger på det lokale plan.

Kjell H: Ja, de lokale forhandlinger og kampen og lønnsgrindninga som følger av disse er løsningen i dag. Denne lønnsgrindninga klarer ikke LO/DNA og kapitalistene å kontrollere. På tross av propagandaoffen - siven mot lønnsgrindninga viser statistikken at lønnsgrindninga i 3. kvartal i 1977, var på 1.07 kr for Jern og Metall. På en rekke bedrifter i Oslo har man nå over 40 kr timen.

Borgerskapet står ikke så sterkt som de gir inntrykk av. Bl.a. fordi det indre samholdet blandt kapi-

talistene er dårlig. Dels fordi mange kapitalister har behov for arbeidskraft også i dag slik at de selv ønsker en viss lønnsgrindning for å sikre rekruttering av arbeidere. Andre kriserammede kapitalister har lite å gå på, disse vil rammes meget hardt av en streik og er derfor ofte villige til å gi etter.

Derfor er situasjonen på mange måter gunstig for arbeidsfolk. Eierne av bedriftene tåler ikke konflikter, de små marginalene kriserammede bedrifter har, tilsier at en streik kan bety døden for bedriften og de vil derfor ofte gi etter når hardt settes mot hardt. Bl.a. gjelder dette bedrifter som ikke kan regne med statsstøtte i noen særlig grad.

Det er mulighetene nå - de må utnyttes!

dra: Det har nå blitt fremmet to forslag i forbindelse med de lavtlønnes situasjon. Lavtlønnsfondsforslaget og Minste-lønnsforslaget. Din kommentar?

Kjell H: Lavtlønnsforslaget eller en kombinasjon av Minstelønnsforslaget /Lavntlønnsfondet, forstått som de mener noe med det, er et ledd i korporativiseringa - en ytterligere statlig fastsettelse

og kontroll av lønningene.

Minstelønnsforslaget kan støttes, det er bra, men kun i relasjon til at det ikke må bety at arbeiderne gir fra seg kamp og organisasjonsaktiviteten.

Blir forslaget gjennomført, kan det også bidra til å styrke samholdet i arbeiderklassen, enhver kamp og enhver lønnsøkning vil vi rke positivt inn på lønna til andre arbeidere - de som da ligger på grensa til minstelønnsbestemmelsen.

dra: Men Jern og Metall går inn for at staten skal betale halvparten av kapitalistene utgifter hvis dette gjennomføres.

Kjell H: Det er ingen grunn til å støtte det. Men finansieringsordninga er mindre vesentlig, det kapitalistiske samfunn vil uansett sentralisere en finansiering av dette. Staten vil idet minste tre inn med en eller annen form for støtteordning til viktige bedrifter som rammes sterkt av en slik ordning. Forslaget vil imidlertid være en trusel mot småbedrifter med dårlige lønninger, spesielt innen Handel og kontor.

Hvilken betydning forslaget eventuelt vil få økonomiske, bestemmes jo av hvilken prosent-sats man vil operere med - her

er det all grunn til å tro at denne vil bli satt vesentlig lavere enn Jern og Metalls 87% ordning.

dra: Så vi må altså konkludere med at arbeidsfolks løsning ligger i de lokale forhandlinger og kamper?

Kjell H: Nei, arbeiderklassens løsning kan bare ligge i å overta statsmakta og bygge det sosialistiske samfunn. Kapitalismen produserer stadig kriser med påfølgende press mot arbeiderklassen. Derfor er klassekampen mellom borgerskapet og proletariatet uungåelig under kapitalismen. Denne kampen er det i arbeiderklassens interesse å avskaffe gjennom å avskaffe kapitalismen.

Men det er klart at så lenge kapitalismen består må arbeiderne i forveien finne fram til best mulig taktikk og metode for kamp for å trygge og bedre sine kår. I dag er det nødvendig å legge vekt på den lokale kampen for lønnsøkning og bedre forhold forøvrig. Det er ingen grunn til resignasjon i dag - kapitalismen er svekket av sin krise. Enhver posisjon i dag i forhold til kapitalistens økonomiske ramme og kriseplan er taktiske seire.

LESARINNLEGG TIL "KLASSEKAMPEN"

Redaksjonen har fått eit innlegg frå ein lesar som han fortel han og har sendt "Klassekampen", der under teikna "Mangeårig abonnent". Lesaren skriv: "Eg vonar KA vil prenta desse orda om den ikkje kjem inn i Klassekampen, ja gjerne før dei. Det kjem vel til å ta eit par måneder før den kjem inn, i beste fall. Vent ikkje på redaksjonen i KK."

Lesaren talar i innlegget sitt m. a. om AKP som "den kommunistiske bevegelse i Noreg" og som ein del av "den kommunistiske verdensbevegelse", noe vi i redaksjonen i den røde Arbeideren sjølv sagt ikkje kan stå inne for, men tvert om vil ta skarpt avstand frå. Da vi trass i dette er interessert i alle spiser til ein progressiv opposisjon innanfor AKP, vil vi her prente utdrag av det tilsendte innlegget, og ber lesarar av "Klassekampen" om å se etter om det noen gong blir prenta der.

Lesaren tar opp kvifor "Klassekampen" ikkje har prenta lina til Arbeidets Parti i Albania, men bare KKP sitt forsvar for "tre-verdsteorien". Han skriv: "Når polemikken som Arbeidets Parti i Albania reisar mot leinga i KKP til dei

YTTERLIGERE KRITISK FOR BLOCK WATNE-ARBEIDERNE

I siste uke proklamerte bedriftsledelsen ved Block-Watne at de anså konflikten ved bedriften som overstått ettersom arbeidet ved bedriften fungerte for fullt, takket være arbeidere som har vendt tilbake til arbeidet og svenske streikebrytere.

Dermed er det klart at nødvendigheten av at solidariteten med de streikende utvides og tar mer aktive former blir mer påtrengende enn noen gang før. De streikendes eget press mot bedriftsledelsen er i den nåværende situasjon vesentlig svekket. Dermed blir det desto klarere hvordan arbeidere på øvrige bedrifter står i en nøkkelstilling i forhold til en innfrielse av de streikendes krav. Deres evt. sympatiaksjoner vil i den nåværende situasjon representere det eneste effektive press mot bedriftsledelsen.

Imidlertid er det fremdeles også et mulig perspektiv for streiken at en innen fagapparatet vil føle seg tilsidessatt ettersom deres forsøk på passivisering av de streikende og bilegging av streiken ikke ble fulgt opp, mens bedriften derimot agerte på egenhånd gjennom sin import av streikebrytere.

Overfor slike initiativ gjelder, som KA tidligere har framhevet, at passivitet betyr nederlag. De streikende har fra før erfaringer med hvordan bedriften utnytter løfter fra arbeidernes side om passivitet, passivitet og mangel på offensivitet overfor et evt. LO-initiativ vil fungere på liknende måte.

Derfor gjelder som før at bare arbeiderklassens egen organisering - gjennom streikekomité - masse-solidaritetsmøter og solidaritetsaksjoner kan føre til seier!

gradar har forlatt den interne tilværelse og blitt ein offentlighet i verdsmålestokk, holder ikkje lenge redaksjonen sitt kriterium for ikkje å ha spreidd "Revolusjonens teori og praksis" til no. Redaksjonen i Klassekampen forsvarar seg med at dei har prenta beretninga frå den 7. kongressen til Arbeidets Parti i Albania! Ei beretning som overhode ikkje går grundig inn på kritikken av "den startegiske teorien om dei tre verdener", kva er det for eit argument?"

Til "Klassekampen" sin opplysning om at "Revolusjonens teori og praksis" no vil bli prenta i eit Oktober-hefte, mens KKP sitt svar blei prenta som bilag til "Klassekampen" i 15-20 000 eksemplarer, seier lesaren m. a.: "Er det ikkje eit krav at begge artiklane fikk samme mogeleighet når dei først skulle trykkes her i Norge? Eller er det så at redaksjonen bevisst ventar med "Revolusjonens teori og praksis" for å konsolidere stillinga til svaret, ja merk det, svaret som Folkets Dagblad gjer til Albania? Eg trudde det var vanleg at når ein skulle leggja fram eit problem så må begge syna koma til same tid i Klassekampen og ikkje berre det eine." Lesaren skriv så: "Difor krev alle vi som abonnerar på Klassekampen at "Revolusjonens teori og praksis" også får same forhåndsmøte og trykking i Klassekampen. Dermed bør Klassekampen prenta både artiklane i eit særskild Oktober-hefte."

Vi for vår del vil til slutt opplyse alle som ikkje er kjent med det, om at den albanske artikkelen ligg føre i norsk omsetting prenta som bilag til Røde Fane nr. 3/77. Bestill frå KA.

hver 14. dag

11/2 - 24/2

ERITREA UKE

Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte 3.-5. februar vedtok bl. a. å gjennomføre en aksjonsuke til inn- tekt for Den eritreiske hjelpeorganisasjonen (ERA) i dagene fra den 13. til den 15. februar, i samarbeid med Kommunistisk Universitetslag. Den eritreiske hjelpeorganisasjonen ERA, forkortelse for Eritrean Relief Association) er en rent humanitær eritreisk sammenslutning som arbeider for å hjelpe den krigs- og kriserammede eritreiske befolkningen. (Se nærmere opplysninger på annet sted i denne avisa.)

Den eritreiske frigjøringskampen, som nå under EPLF's ledelse går mot endelig seier trass i sovjetiske napalmbomber, kubanske leiesoldater, amerikanske penger og israelske antigeriljaspesialister, er massenes revolusjon. Det er vår proletarisk-internasjonalistiske plikt å vise vår solidaritet med den eritreiske frigjøringskampen gjennom å gi et direkte bidrag til den humanitære hjelpen til massene.

Denne hjelpen er også et bidrag til den snarlige oppbyggingen av et fritt, demokratisk og sosialistisk Eritrea. Derfor vil KA'ere og KUL'ere være å finne i gatene med innsamlingsbøsser for den eritreiske hjelpeorganisasjonen i dagene fra 13. til 18. februar.

Vi oppfordrer alle KAs og KULs

sympatisører og alle øvrige venner av den eritreiske frigjøringskampen til å støtte opp om aksjonen. Alle som er interessert i selv å delta aktivt i innsamlingsaksjonen, kan få nærmere opplysninger ved å ringe (02)376360 mellom kl. 11.00 og 13.00. De som ikke treffer på innsamlingsaktivister i gatene, kan sende penger direkte til Den eritreiske hjelpeorganisasjonen, Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6, postgirokonto nr. 2 31 67 43.

Hjelp den kriserammede befolkning i Eritrea

Postgiro 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge

Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6

For nærmere opplysninger, kontakt ovennevnte adresse.

SMÅ BORGERKULTUREN HAR FUNNET SIN FIENDE

Dette spørsmålet er umåtelig interessant for visse av borgerskapets og småborgerskapets kulturkjendiser, og fører til mye og voldsom ordstrid. Nylig var det et debattmøte i Moss, der kjente AKP-profeter skal ha angrepet tidens billedkunst, som visstnok er uhyre tilbakestående i forhold til litteraturen.

Billedkunstnerne blir anklaget for ikke "å stole på folkets egne krefter" - mens forfatterne på en helt annen måte har gått ut til folket og skildra deres livssituasjon.

Nå er det helt opplagt at "forfatterne" i denne sammenheng ikke er alle norske forfattere, men hovedsakelig de AKP-frelste. "Bokekstra"-nummeret av Klassekampen - som var en orgie i nasjonalsosialistisk sjøldigging - avslørte også at det finnes spurver blant de litterære tranene.

Klaus Hagerup skriver om lyrikeren Øystein Hølleland - som ikke har den rette trua på småborgerskapets revolusjonære sinnelag - at hans dikt er "prega av manglende innsikt i virkeligheten og manglende

forståelse for hva som skjer i verden. ... Hølleland kan ikke ha truffet mange fiskere fra yttersida og ikke mange småbrukere fra Vestlandet heller".

Enda verre blir det når proletar-dikteren trækker på litteraturkritikerens nasjonale liktær. For Hølleland skriver at han "aldri mer skal løfte det norske flagget høyere enn den røde fanen". I samsvar med prinsippet om at det er tryggest å fyre løs på alt rødt som rører seg, leverer Hagerup følgende kraftsalve: "Det er et mildt sagt farlig utsagn i ei førkrigstid. Og jeg spør meg hva Hølleland vil løfte under en invasjon og mot hvem? Sånne dikt vitner både om manglende historisk perspektiv og en totalt manglende forståelse for kampen for den nasjonale sjølråderetten".

Den militante kulturnasjonalismen har fått et høystemt uttrykk i bladet Profil: "Billedkunstnere - lær av forfatterens erfaringer! Reis en politisk kamp om billedkunsten! For hvem lager dere bilder? Om hvem lager dere bilder? Pek ut fienden i bildene! La bildene mane til kamp!"

Siden det ivres for å forberede

"folkekrigen" i disse kretsene, kan det være interessant å finne ut hvem småborgerskapet til sjuende og sist betrakter som "fienden". Og da kan en med stort utbytte lese lederartikkelen i samme nummer av Profil. Mens det kinesiske proletariatet står oppe i en hard kamp mot en brutal kontrarevolusjon, hyller lederskribenten det nye kinesiske regimet under overskriften: "En gammel sivilisasjon i fremste rekke i kampen for en ny verden". Det blir trukket viktige lærdommer av "kulturkampen mot firerbanden" - det gjelder spesielt synet på klassikerne (ikke de marxistiske, men borgerlige og føydale klassikerne. Tryms anm.) og den litterære arven - som firerbanden fornekter betydninga av".

De småborgerlige kulturprofetene bedyrer sine varme følelser for arbeiderklassen. Men om en studerer utgittelsene deres nærmere, viser det seg at de finner sin hovedfiende på samme sted som borgerskapet verden over: I arbeiderklassen, i det revolusjonære proletariatet.

TRYM